

GILES BLUNT

NELIKÜMMEND

SÕNA

KURBUSE

KOHTA

Romaan

Giles Blunt
Forty Words for Sorrow
2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2000 Giles Blunt,
by arrangement with The Cooke Agency International,
The McDermid Agency Inc. and Andrew Nurnberg Associates Baltic.
Originally published in English by Random House Canada.

All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

E09345518
ISBN 978-9949-82-290-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

In memoriam
Philip L. Blunt
(1916–2000)

1

ALGONQUIN BAYS LÄHEB varakult pimedaks. Kui sõita mõnel veebruarikuu pärastlõunal kell neli Airport Hilli ja tund aega hiljem tagasi, sätendavad tänavad allpool pimeduses nagu paljud jooksikud. Neljakümne kuues paralleel ei ole küll ehk üleliia kaugel põhjas – võite olla veel kaugemal põhjas ja ikka olla USA territooriumil ning isegi London Inglismaal on põhjapoolusele mõni kraad lähemal –, aga see siin on Ontario, Kanada ja veebruarikuine Algonquin Bay on kui talve võrdkuju – seal on lumine, vaikne ja väga, väga külm.

John Cardinal sõitis koju lennujaamast, kus oli äsja saatnud lennukile tütre Kelly, kes lendas Toronto kaudu Ameerika Ühendriikidesse. Autos lõhnas veel Kelly järele – või vähemalt selle parfüümi järele, mida tütar viimasel ajal kasutas. Rhapsody või Ecstasy või midagi sellist. Cardinali jaoks, kelle naine ja nüüd ka tütar olid läinud, oli see üksinduse lõhn.

Väljas oli mitu kraadi külma ja talv pitsitas autot oma haardes. Camry aknad olid mõlemalt poolt jääs ja Cardinal pidi neid pidevalt kasutu plastkaabitsaga kraapima. Ta sõitis Airport Hillist lõuna pool alla, keeras ümbersõidu juures vasakule ja siis veel korra vasakule Trout Lake Roadile ning siis taas põhja kodu poole.

Kodu, kui seda sai nii enam nimetada, kuna nii Catherine kui Kelly olid läinud, oli tilluke puitmaja Madonna Roadil, kõige väiksem kaares paiknevate majakeste seas Trouti järve põhjakaldal. Cardinali maja

oli täielikult talvekõlblik või vähemalt nii kinnisvaraagent neile väitis, ehkki talvekõlblik oli osutunud suhteliseks mõisteks. Kelly ütles, et tema magamistoas võiks jäätist hoida.

Cardinal sõitis meetrikõrguste lumehangede vahel ega näinud teel seisvat autot enne, kui oli sellele peaaegu tagant otsa sõitnud. See oli üks eraldusmärkideta politseiautosid, mille summutist hõljus välja helehalle heitgaasipilvi. Cardinal tagurdas ja parkis teisele poole teed. Kogu Algonquin Bay politseijaoskonna erijuurdlusosakond ehk Lise Delorme väljus autost ja sumas läbi heitgaasipilve tema poole.

Jaoskond oli endiselt meheliku šovinismi kants, ehkki bürokraatide väitel liiguti pikkade sammudega tööalase võrdsuse suunas ja üldiselt arvati seal, et Lise Delorme on oma ameti jaoks liiga... noh, kuidagi... Tööl olles püütakse ju mõelda ja segajaid pole vaja. Delorme polnud mingi filmitäht, seda nüüd mitte, aga nagu McLeod ikka ütles, vaatas naine neid kuidagi eriliselt – ja seekord oli McLeodil õigus. Delorme'il oli häiriv komme oma tõsiste pruunide silmade pilguga liiga kaua silmsidet hoida, sekundi murdosa liiga kaua. Nagu oleks ta lükanud käed meestele särgi alla.

Lühidalt öeldes oli Delorme abielumehe jaoks üks hirmus katsumus. Ja Cardinalil oli teisigi põhjusi teda karta.

„Ma kavatsesin juba alla anda,“ ütles Lise. Tema Kanada prantsuse aktsent oli etteaimamatu – enamasti polnud seda kuulda, aga mingil hetkel kadusid sõnade lõpust kaashäälikud ja lausetes olid topeltalused. „Püüdsin sulle helistada, aga sa ei vastanud ja su automaatvastaja ei tööta.“

„Lülitasin välja,“ vastas Cardinal. „Mida kuradit sa üldse siin teed?“

„Dyson käskis su kohale tirida. Nad leidsid laiba.“

„Pole minu asi. Ma ei tööta mõrvarühmas, mäletad?“ Cardinal üritas lihtsalt fakte mainida, aga kuulis isegi oma hääles kibestumist. „Kas lased mu läbi, seersant?“ Seda ütles ta ainult naise ärritamiseks. Kaks võrdse auastmega uurijat pöördusid üldiselt teineteise poole nimepidi, välja arvatud avalikes kohtades või nooremate kolleegide kuulates.

Delorme seisis oma auto ja lumehange vahel. Ta astus eest, et Cardinal pääseks garaažiukse juurde.

„Dyson vist tahab sind tagasi.“

„Mind ei huvita. Äkki sõidad eest, et saaksin auto sisse ajada? Kui see Dysonile ikka sobib. Miks ta üldse sind saatis? Mis ajast sina mõrvu uurid?“

„Sa ilmselt kuulsid, et tulin erijuurdlustest ära.“

„Ei, kuulsin, et sina *tahad* seda teha.“

„Nüüd on asi ametlik. Dyson ütles, et sa juhendad mind.“

„Täna, aga ei. Ei paku huvi. Kes siis erijuurdlustusosakonnas töötab?“

„Seda inimest pole veel. Keegi Torontost.“

„Nojah,“ sõnas Cardinal. „Vahet pole. Kas sa lähed nüüd minema? Mul on külm, olen väsinud ja ma tahaksin õhtust süüa.“

„See võib olla Katie Pine.“ Delorme silmitses Cardinali nägu, kuni viimane seda seedis. Pruunid silmad jälgisid tema reaktsiooni.

Cardinal vaatas mujale ja põrnitses Trouti järve musta pinda. Taamal liikusid pimeduses kahe lumesaani tuled. Katie Pine. Kolmeteistaastane. Kadunud alates kaheteistkümnendast septembrist. Seda kuupäeva ei unusta Cardinal mitte kunagi. Katie Pine, hea õpilane, matemaatika-geenius Anishinabeki reservaadist, tüdruk, kellega ta polnud kunagi koh-
tunud, aga keda ta oli üle kõige tahtnud leida.

Telefon hakkas toas helisema ja Delorme vaatas kella. „See on Dyson. Ta andis mulle tunni aega.“

Cardinal läks sisse. Delorme'i ta ei kutsunud. Ta võttis toru neljanda helina ajal ja kuulis detektiivseersant Don Dysoni külma käredat häält end nuhtlemas, nagu oleks neil tüli pooleli jäänud ja nad jätkasid seda nüüd, kolm kuud hiljem. Mõnes mõttes oli see ka tõsi.

„Ärme raiskame aega vanade asjade peale,“ sõnas Dyson. „Sa tahad, et ma vabandaksin, ja ma palun vabandust. Nii, tehtud. Manitou saarel on laip ja McLeod on kohtus. Corriveau juhtum võtab kogu tema aja. See juhtum on sinu.“

Cardinal tundis vana viha soontes kõrvetamas. Ta ütles endale, et ta võib olla halb politseinik, aga mitte sel põhjusel, mida Dyson silmas pidas. „Sa saatsid mu mõrvarühmast minema, mäletad? Sinu meelest kõl-
basin ma vaid röövide ja varguste uurimiseks.“

„Muutsin sinu tööülesannet, sest seda ju ülemused teevad, eks? Vana lugu, Cardinal. Unustatud asi. Räägime sellest pärast seda, kui oled laipa näinud.“

„Sa ütlesid, et ta on jooksik. Et Katie Pine pole mõrvatud, vaid jooksik. Et ta on seda ennegi teinud.“

„Cardinal, sa oled tagasi mõrvarühmas, on selge? See on sinu juurdlus. Sinu sõu. See ei pruugi olla Katie Pine. Isegi sinusugune ninakas uurija võiks hoida meele avatud, enne kui pole surnukeha tuvastanud. Aga kui sa tahad seda asja veel nämmutada, Cardinal, tule homme hommikul kell kaheksa minu kabinetti. Parim minu töö juures on see, et ma ei pea öösel välja minema ja need kõned tulevad alati öösel.“

„See on minu sõu praegusest hetkest alates – juhul, kui ma lähen.“

„See pole minu otsus, Cardinal, ja sa tead seda. Nipissingi järv jääb Ontario provintsi politsei, meie lugupeetud vendade ja õdede haldusalasse, aga isegi kui see on nende rida, tahavad nad meid kaasata. Kui tegemist on Katie Pine'i või Billy LaBelle'iga, siis rööviti mõlemad *meie* linnast, eeldades, et nad ikka *rööviti*. Igal juhul on see meie juhtum. Või tema ütleb „*kui* ma lähen“.“

„Kui see pole praegusest hetkest alates minu juhtum, eelistaksin vargusi uurida.“

„Las kohtuarst viskab kulli ja kirja,“ nähvas Dyson ning lõpetas kõne.

Cardinal hüüdis Delorme'i, kes oli astunud külma käest tuppa ja seisis ebalevalt köögiukse juures. „Kumma Manitouga on tegemist?“

„Windigo. See, kus on kaevandusšaht.“

„Nii et me sõidame sinna? Kas jää autot kannab?“

„Nalja teed või? Praegusel aastaajal kannab see ka kaubarongi.“ Delorme näitas kinnastatud põidlaga Nipissingi järve suunas. „Pane soojalt riidesse,“ ütles ta. „Järvel puhub kuratlikult külm tuul.“